

„Sloga“

velja po pošti prejemana ali na dom pošiljana

za vse leto gld. 1.20
 „ pol leta „ —.60
 „ četrt „ „ —.30
 Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Posamične številke dobijo se v Stolni, Semeniški in Šolski ulici.

Upravništvo: Dvorišče sv. Hilarija št. 5. I. nadstropje.

Uredništvo: Morellijeva ulica št. 22.

SLOGA

„Nesloga tlači — sloga jači.“ torej složimo se!

Oznaila

na četrti strani plačajo se za štiristopno petit vrsto po 7 kr. če se jedenkrat tiskajo, po 6 kr. če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiskajo.

Za celoletne oglase po pogodbi.

Dopisi pošiljajo naj se uredništvu, reklamacije in naročnino upravništvu.

Nefrankovana pisma se zavrnejo.

Rokopisi se ne vračajo.

455.281-D

VABILO.

Slovenem ni že več časa sijalo prijazno sonce. Ako je prisijal tu ali tam prijazen političen žarek, gotovo pokrili ga je nam lahonski ali grmanski ali drugi nam sovražen oblak. Mnogokrat prišli se temu na pomoč naša malomarnost, popustljivost in celo politično navodno nepoštenje. Vsled tega namenili smo se izdajati list, kojega s tim predložimo prvo številko slavnemu občinstvu. Vemo, da se bode nas napadalo iz te in uue strani, a ne bojimo se, ker nam ni na drugem nego na tem, da hočemo braniti politično poštenje našega naroda. Narod je politično pošten na-nj hočemo ozirati se, če bi tudi grom in strele od vsih strani na nas letele. Nikakor se ne omajamo, ako bi se nam pomujalo zlato tele od te in uue strani, a tudi ne, ako bi se nam stavljale vse mogoče zapreke, ker naš program je jasen kot bistvo jasno poletno nebo:

„Narodna politična poštenost.“

To hočemo povsod braniti, za to se hočemo boriti do zadnje kaplje krvi in nikakor ne prizanesemo ne temu in ne unemu, ako bi se nam kedo izneveril. Zato stopimo pred naš narod z visoko povzdignjeno zastavo.

Poleg politike razpravljati bomo gospodarstvo, trgovino in obrtnijo.

Posebno se hočemo ozirati na zadnji dve stroki, ker prepričanja smo, da potrebujemo še mnogo in mnogo napredka v tem, kajti pustili smo, da so ptuji obrtniki in trgovci z našo trgovino nakopčili velikanska premoženja, a mi ostali smo reveži.

List bode izhajal za sedaj II. in IV.

PODLISTEK

NA VOZU.

Prosto po Hrvaškem.

Bilo je leta 185 v glavnem mestu Hrvatske, Zagrebu, ko so v njim gospodovali Bachovi guzarji. Obrta gospoda brez brade in brk z naočniki na nosu, hodijo po Zagrebu zasmehajoč hrvatsko prostost neumnost in surovost. Domačini poslušajo to, majoje z glavami, a nobene ne rečejo. Sedaj imajo drugi glasovi in roci in oni morajo molčati kot miš v kašči.

Sinovi hrvatski, ki so se posvetili uradniškemu stanu, spodrinjeni so povsod s ptujci. Najboljši in najodličnejši Verbečanac, kateri je „pravo meča“ odpravljaval v svojem okraju, moral se je sedaj zadovoljiti s kako podrejeno službico.

„Prijatelj, kakò ti je?“ vprašal bi znanec znanca, Hrvat Hrvata po tem nesrečnim prevratu. „Si li nameščen?“

„V najnižem svojstvu, kot pisar“ bil je odgovor žalostnega Vrbečanca, kateri je moral svoje sodnisko žezlo zamenjati se šopom „schnell in schönschreiberskih peres.“ „Žalostno!“

soboto v mesecu, a če se oglasi dovoljno število naročnikov razširimo, ga v tednik.

Naročnina znaša za vas do novega leta 40 kr. Dopise in druge uredništvne stvari naj se blagovoli pošiljati uredništvu v A. M. Obizzijevi tiskarni. Naročnina in druge upravništvne stvari naj se pa pošilja upravništvu „Dvor sv. Hilarija“ (Corte s. Ilario) št. 5, II.

Inserate sprejema se po primerno nizkih cenah le od slovenskih strank.

Trgovinska-obrtniška zbornica

Obljubili smo v našem programu, da se bomo še posebej ozirali na trgovstvo in obrtnijo. Ker je gorej imenovana zbornica posebne važnosti tudi za naše trgovce in obrtnike ne moremo, da bi se že koj v prvem listu ne pečali s to važno upravo. Naša kupčiska-obrtniška zbornica ima svoj sedež v Gorici (prehod Edling št. 3). Obstoji iz 22 udov, ki so sedaj:

- 1) Ritter de Zahony bar Evgen, predsednik
- 2) Mighetti Ludvik podpredsednik
- 3) Venutti Josip iz Gorice
- 4) Alpi Franc „ „
- 5) Bombig Jur „ „
- 6) Casagrande Angelj iz Ajdovščine
- 7) Jona Samuel iz Gorice
- 8) Morpurgo Benedete „ „
- 9) Travisan Vincenc „ „
- 10) Zanutig Ferdinand iz Gradišča
- 11) Acquaroli Anton iz Zagrada
- 12) Holzer Henrik iz Gorice
- 13) Poduschka F. „ Zdravščine
- 14) Brass Miha „ Gorice
- 15) Lenassi Odon „ Sovkana
- 16) Mulitsch Jož. „ Gorice
- 17) Naglos Jur „ Krmina
- 18) Brisco Ivan „ Gorice
- 19) Bozzini Ernest „ Gorice
- 20) Nigris Anton „ Gorice
- 21) Paternolli Jož. „ „
- 22) Salvaterra F. „ „

Vse te volijo trgovci in obrtniki iz cele goriske dežele in sicer 8 kupčevalci in 14 obrtniki.

V to vrsto nesrečnikov spadal je tudi Janko Svojtich, prava hrvaška korenika, izučen ogersko-hrvaški pravnik, ki je znal razpravljati o „nameščenju“ o „vražjem dokazu“, kateri se je pa tim manj razumel na vse nove „Patente“ in „Verordnunge“. Bil je od pete do glave pravi Hrvat, ki je mrzil vse „novo“, kar ni bilo tako kot nekdanj. Od silnega sovraštva proti novim jarmljenim hrvaškega vratu, ki so njega prvega podbilježnika slavne županije nastavili kot oficijala pomočnega urada, bila mu je najslajša pesen in satira izpevana od nepoznanega pesnika na smeh novim „kulturtregerjem“, ki bi se po priliki glasila:

„Bili so pred rešetarji
 Kočevarji in sitarji
 A sedaj so podžupani
 Vorštandi in aktuari, —
 Ali pride bratje dan
 Da čemo jih goniti van!“

Ni to čudežno! To je moglo zbuditi vsako hrvaško srce bolj nego naše nemčurje „die Wacht am Rein.“

Gospod Svojtich pel je to pesen samo doma ali kakor se danes moderno izrazimo, v krogu svojih prijateljev in svoje družine. Previden je bil tudi takaj. Ta puntarska pesen se ni nikdar pela v sobah, ki so bile na ulico, ampak v sobi

Kupčevalci so razdeljeni v dva razreda t. j. I. razred oni, ki plačujejo vsaj 100 gl. pridobinskega davka (patente) brez raznih naklad.

II. razred vsi oni, ki plačujejo v Gorici vsaj 5 gl. a na deželi 3 gl. enačega davka.

Obrtniki so pa razdeljeni v 3 razrede in sicer:

I. razred oni, ki plačujejo vsaj 100 gl. obrtnega davka brez vsacih naklad.

II. razred oni, ki plačajo vsaj 40 gl. enačega davka in

III. razred oni, ki plačajo v Gorici vsaj 5 gl. na deželi pa 3 gl. enačega davka.

Ako to premislimo in primirjamo število trgovcev in obrtnikov po naših občinah biti bi moralo jako mnogo volivcev posebno v zadnjih razredih, kar pa ne zapazimo v imeniku volivcev. In zakaj to? — Naši trgovci in obrtniki oglašijo svojo trgovino svoj obrt, a o kupčiski — obrtniški zbornici niti ne vedo. Navadno vdobijo županstva imenik, da ga razglasijo, da bi se lahko vsak trgovec ali obrtnik prepričal ali je tudi on vpisan ali ne, ter da bi, ako je izpuščen napravil potrebne korake, da se ga vpiše in bode smel se udeležiti, ko ga bode volja, volitve. V mnogih županstvih se to redno izvrši, a v mnogih niti toliko ne, ker noben se ne zanimiva za to volitev. Trgovinska-obrtniška zbornica je vendar vredna več zanimanja. Ona ima mnogo upliva glede prometnih zvez, glede drugih trgovskih in obrtniških zadev; ona voli tudi deželne poslance, zato bi nikakor ne smeli tako brezbrizno pustiti naj nas zastopa kedor hoče v tej zbornici.

Kaj nam je storiti? Prva bodi naša skrb, da se popolni imenik, da bodo vsi volilci upisani, kajti le kedor je volilec in drugi ne, če tudi bi plačeval več kot dovolj davka. Nobenemu ni mogoče, da bi opomnil vsacega posebej, ker ni ga moča, ki bi poznal vse trgovce in obrtnike. V vsakej vasi ali vsaj v županstvu je gotovo kedo, ki jih pozna, kar jih je v njegovi bližini, zato bodi tacega narodna dolžnost, da skrbi, da se ne izpusti noben, če je tudi kedo manj zaveden. Torej složno in delo, da popravimo to, kar smo že toliko in tolikokrat zamudili; posebno bodi to dolžnost našim županom, saj čutijo tudi oni potrebo z našim narodom.

na dvorišče in še tam le pri zaprtih oknih in durih. Držal se je torej natančno hrvatskega pregovora; Vrag: ne spi, a policija povsod svoj nos ima. Ono leto, v poletju se zbere pri Svojtichu društvo. Bili so sami „soci doloris“ (društveniki tuge). Društvo bilo je pravo hrvaško društvo ali kakor se je Svojtich izrazil, družba „brez bab“, ki ga vsakokrat ovirajo, ker kedo more vedno paziti na vsako besedo, posebno pa pri vinu.

Gospod Svojtich imel je svojo hišo v ulici Ilici. Njegova gospodarstvena poslopja so bila bolj v redu nego hiša sama, a dvorišče je bilo prostorno, kot pri največjih gospodarstvih. Izuzemši tri orale travnika ni imel nikacega posestva, a vendar se je pošteval med najizurnejše gospodarje štel se med člane „gospodarstvenega društva“ in najraje govoril o gospodarstveni ekonomiji.

Pustimo to in vrtnimo se k našemu društvu. V družinski sobi je obložena miza. Pečenka, salata, pa polne skledice testovin ponujajo se gostom, da založijo, ako jim je mogoče. Do sitega so se že navzili pridelkov hrvaškega blagega podnebja. Kadijo in pijejo še. Oglejmo si malo to društvo. Izuzemši domačina in njegovo boljo polovico najdemo še čveterico.

Prvi je prijatelj Jernej Ribojed, človek klasičen kot se je sam imenoval. Kadar se v društvu malo preprije, grohotnim smehom pripoveduje

Pojasnilo in obramba.

Nismo pričakovali, da bomo morali že v prvem listu pričeti z enacimi sestavki. Mislili smo popolnoma opustiti vsako pojasnilo in vsako obrambo, a toliko, da bode občinstvo vedelo kakošnega mnenja smo, odločili smo danes napisati nekoliko vrstic o tem. Še preden smo se gotovo odločili izdajati list, še preden smo vedeli, kedo bode urednik našemu skromnemu podjetju, zapazili smo, da nas „Primorec“ nazivljesh pridevkom „kruhoborci.“ Bog nam je odločil, da se nismo rodili pod krovom bogatašev, ni nam dal bogatih stricev, ki bi lahko svoje ime spreminjali v razmeri s koristjo in rastočim premoženjem in ki bi nam pomagali s tako prisluzenimi glavnicami, zato ostali smo v resnici, kot nas imenuje „Primorec“ „kruhoborci.“ Borimo se za naš kruh, a borimo se pošteno in ni nas sram ne pokazati žuljavih rok in ne povedati, da moramo mnogokrat posoditi naš razum, zato da si zaslužimo naš pošten živež. Vsled tega nikakor nas ne žali izraz kruhoborci in še celo ponosni smo nanj, ker toliko razumemo slovenščino, da lahko rečemo, žalil bi nas v tem oziru le izraz „kruhokradci“ itd. Dalje ne bomo premelevali in razpravljali enacih izrazov in spisov, ki jih prineseta Soča in nje priloga „Primorec“, ker preveč bi jih bilo, saj nam je znano, da je resnica, kar je nek gospod izrazil; namreč: „Če bi bil kedo zbiral razne psovke, ki so bile uvrščene v Novi Soči, Soči in Primorcu, imel bi danes že cel „Schimpf — Lexikon“. Povedano bodi torej, danes Primorcu, da lahko udriha, pristo mu, ker, če se on in njegov urednik ne naveličata, privadimo se pa mi in nič se ga ne bomo bali, kot se navadno ni nam treba bati lajajočega psa.

Toliko v pojasnilo Primorčevu g. uredniku, da bode vedel se ravhati. Kar pa kvasi in dolži dalje glede varščine in raznih ovadeb, pustimo, ker lahko bi mu dokazali, da ni vse res, a ne zdi se nam vredno za to tratiti čas in prostor. (Opominimo naj le to še, da naši naročniki ne bodo takošni, kot jih Primorec opisuje, in če bi bil tudi kak tak, nikdar ne bomo toliko hudobni, da bi to vsim prisojali, ker dobro nam je znano, da se sodi iz množine na enega in ne iz posameznega na splošno). Dosti — Bog in sreča z vami in nami, mogoče se za kak dan srečamo bolj mirni.

Kedo ureduje naš list?

To uprašanje trpinči marsikoga, zato naj ga nekoliko odgovorimo. Kedo je zakonu odgovoren za vse uredništvne zadeve, ni nam treba praviti, ker vsakdo lahko bere na zadnji strani. Bolj radoveden je mnogi, kedo ureduje v dejanskim. Mi nimamo in nismo imeli misli tirati politiko, za kojoj se izrazi ena sama oseba po svojem prepričanju in razumu; naše mnenje je bilo že od nekelej, da je mogoče izdajati premišljen list le, ako ga vodi več oseb, ker več oči več vidi. Združili so se nekogi gospodje v odbor, koji vsi za naš list sodelujejo. Čuli smo, da nekateri jako sumijo nekega gospoda, da ima on uredništvo v rocih. Priznati moramo, da smo omenjenega gospoda že mnogokrat prosili, da bi sodeloval, a vselej nam

o svojem službenim delokrogu in kadri smodko za 1½ kr, najmanj po 5 do 6 ur, razume se, da jo med tem najmanj po 200 krat prižiga. Izgleduje inpozantno; njegova pleša navdaje vsacega spoštljivastjo. Ker ni ravno star, skuša se marsikdo vsled tega z njim norčevati, a gospod Jernej se ne briga za to. Vsacega tacega poredneža zavrne z latinskim pregovorom: „Stultum caput nec calvescit nec senescit.“ (Neumna glava ne opleši in ne osivi). Vsi njegovi pogovori pričenjajo z besedo: Amice“.

Drugi v društvu je „Bruder Štefa“, ki je v mladosti na Velebitu koze pasel, a kader je dovršil v Gospiču „Oberschule“ sprejeli so ga v kompanisko pisarno, kjer je v kratkem postal „Compani-Schreiber“. Za časa, ko se naša pripovedka vrši, bil je star kacih 32 let, a imel je že kacih 20 let državne službe. Bil je drug Svojtičev ter vedno nosil Bahovo uniformo z dvema rozetama, da bi njegovi domačini videli, da je Štefa „Oberleutenant im Civile“.

Tretji v društvu je Svojtičev sosed, pek po stanu, a eden izmed siromašnejih, ki si ni še sezidal hiše iz malih zemelj. Bil je belopoltnega lica. Prišedši na večerjo, se je do dobreja umil,

je odrekel. Ako bi bil on pristopil v naš krog, pričeli smo bili izdajati list že pred letom.

Prosili smo ga tudi letos, a enake odgovore udobili in da nam je sedaj obljubil nekoliko pomoči, zahvaliti se moramo le Primorcu, ker edino njegovi napadi so ga nam pridobili. Sedaj je prepričan, da kruhoborci se moramo ediniti in tako mogoče pripelje ta izgled tudi druge gospode do prepričanja, da je treba družiti in ne razdruževati.

Domače vesti.

† **Adolf Harmel**, dekan v Komnu, umrl je 2. t. m. Pokojni bil je rojen v Idriji 28. dan aprila 1847. in posvečen v mašnika 24. dan sep. 1870. Prvo sv. mašo daroval je v Rifenbergu. Služboval je kaplanom v Cerknem, župnikoval v Šebreljah in slednič dekanoval v Komnu.

Bolan je bil že več časa in raznesla se je že prejšni mesec po Gorici govorica, da je umrl, kar se je pa nam v veselje koj preklicalo. Upali smo, da ozdravi a zljubilo se je Vsemogočnemu, da ga je pozval v večnost.

Pokojni ni le vestno spolnoval svoje stanovske dolžnosti, ampak delal je še mnogo več. On ni svoje ovčicepodučeval samo verskih resnic, ampak skušal jih na podlagi tih tudi izobraževati. V tominskih hribih veljali so Šebreljci zato kar so bili na Kranjskem Ribničanju, saj ni čuda ker imeli niso šole in sploh ne pouka. Pokojni potrudil se je in podučil bistro ljudstvo tako, da ga sedaj postavimo lahko vsim drugim v izgled. Bil je jako gostoljuben veselo-šaljivega značaja. Kedo se ne spominja praznikov, ko smo pri njim praznovali sv. Cecilijo, sv. Ivana sv. Jurja in druge shode. Ljubil je petje in posebno bil je unet za lepo cerkveno petje. Kjer je služboval, skoraj povsod je izuril priproste kmečke dekleta in mladenče v take pevske zборе, da smo kar strmeli, ko smo jih slišali. Po njem ne žalujejo le sorodniki in dekanija, ampak cel slovenski narod, zato upam, da se udobi spretnejši, ki natančneje opiše njegovo življenje in delovanje. Večna luč naj mu sveti.

Dopolnilna volitev deželnega poslanca za slovenske trge na goriskem.

Dne 5. t. m. vršila se je dopolnilna volitev jednega deželnega poslanca za trge Kanal, Tolmin, Kobarid, Bovec in Ajdovščino. Izvoljen je visokorodni g. grof Alfred Coronini, naš državni poslanec in veleposestnik v Gorici, na Vogerskem in v Prvačini.

Takoj po volitvi razširila se je po Goriskem vesela novica, da je visokorodni gospod grof Alf. Coronini jednoglasno izvoljen. To izvolitev so svečano obhajali v mnogih krajih, posebno pa v Bovecu, ker ona je za nas velike važnosti.

Slava torej Bovčanom, da so jo zvršili!

Živio naš vili poslanec in zaščitnik,

visokorodni gospod grof Alfred Coronini!

le moka na ušesih je še pričala njegov stan. On je najponižnejši člen društva in jako zadovoljen je, ako se mu naloži, da mora izpiti kozarec vina. V ustih grize smodko, a po jako pogostem pljuvanji pozna se mu da je navajen kaditi iz lule.

Četerti člen društva je mlad pravnik. On je vesel, ter oživljuje društvo s petjem in napivanjem. Društvo si pripoveduje smešnice in vsi se smejejo, a najbolje pek.

„Amice Janko“, prične prijatelj Jernej, „ali sedaj poslušaj, kaj se je zgodilo našemu prijatelju Juriju predučera pri „Lovskemu rogu“. To vam je lepa pripovedka, kar ste do sedaj čuli ni vse nič“.

Vsi navalijo na Jerneja, da pripoveda kaj se je dogodilo. On si pomoči grlo ter nadaljuje:

„Zelo smešna stvar. Tu se vidi kaj lahko človek vse napravi kadar je opit. Sestalo se je pri rogu“ društvo, samih Hrvatov. Pričelo se je popivati; od četert prešlo se je na pol litra od tega na cel in t. d. dokler ne pride na mizo orjašica“ (štefan, litron). Pili so do zore in vsi so bili „natrkani“. Razume se, da tudi naš Juri“. Kakor človeku pride marsikaj na um, kader je pripit, tako se našemu Jurju zelo dopade

Naš list. — Odposlali smo 1. št. našega lista vsim nam znanim rodoljubom na ogled. Lista ne silimo nobenemu, a upamo, da nas mnogi počasti z naročnino, ker razvidno je iz programa, da se borimo za sveto stvar. Cena je jako nizka, ker prinašali bomo kot razvidno jako mnogo berila.

Ker se gotovo nismo spomnili na vse rodoljube, prosimo, da bi nam oprostili in blagovolili se z listnico oglasiti.

Pozor zdravstvene komisiji. — Oglasila se je huda teta kolera. Razširjena je po celem Evropi in da se še hitrejši ne širi, zahvaliti se imamo le temu, da se vse oblastuje z vso energijo borijo proti njej. Mnogokrat prodajala se je na javnih trgih zelenjad, sadje in drugo sočivje, ki ali ni bilo še dozorelo ali pa bilo je že toliko staro in pokaženo, da gotovo ni bilo več zdravo. Zalostno je bilo videti, kako so revni ljudje take gnjile stvari kupovali in jedli samo, ker je bilo ceneje. Mnogokrat ni bilo vsled tega nobenih hudih posledic, a še večkrat bilo je ravno nasprotno. Da se je prišlo temu v okom, postavilo se je komisije in komisarje, ki vse tako blago pregledajo in kar spoznajo, da ni za živež, zaplenijo in pokončajo. Prav je to, da se odstrani prilika brezvestnim ljudem nevedno ljudstvo goljufati, a vendar treba bi bilo, da bi te komisije in komisarji strogo preiskovali še dve stvari in sicer:

1. Po večem uživamo sočivje in drugo zelenjad zakisano z jeskom ali octem. Kedor gre po mestu, bral bode na oknih raznih prodajalnic „aceto di puro vino“ (ocet iz samega vina), a kedor bode veroval tem napisom, goljufan bode v 100 kratih najmanj 99 krat. Prodaja se pod tem imenom razne octe iz tako zvanih esenc in če je primešana kaj vina primešana so navadno le skažena vina in to ne vina, ki so se skisala, ampak največkrat zbirana vina. Taka godlja se potem jako ceno prodaja, ne da bi se pomislilo na nasledke, ker navadno izdelovatelj in prodajalec oba sta toliko brezvestna, da na to niti mislita ne in nevedno ljudstvo tudi o tem ne preudarja. V Gorici imamo več izdelovalnic octa, a ni nam znano, da bi se bila zdravstvena komisija prepričala iz česa se ta ocet izdeluje in kakošen se prodaja, zato prosili bi jo naj bi se o tem prepričala.

2. Mestno in sploh tudi drugo ljudstvo privadilo se je, da mu je skoraj glavna hrana mlečna kava. Letošnji „Primorski list“ prinesel nam je natančen opis te rastline in nam dokazal, da v kavi ne uživamo nič redilnega, torej kar uživamo redilnega, je le v mleku. V mestu moramo mleko kupovati, a Bog nam pomagaj kakošno blozgo kupujemo mnogokrat za mleko. Ni dosti, da se primeša voda, da se mleku pobere vsa smetana in s tim redilnost; primešujejo se mu še druge tvarine, samo, da se ga več napravi in da se več potegne. Zapazil sem, da je že mleko dišalo po loju in po družih snovinah in to samo, da je bilo videti bolj tolsto. Ubogi želodec, ki mora uživati te blozge in posebno pa opazimo nasledke, ako pomislimo, da s takim mlekom se mora otroke izrežati; kotikim se že v zgodnej mladosti želodec skazi, da so reveži celo svoje življenje. Vsled tega napravila bi zdravstvena komisija svojo sveto dolžnost, ako bi preiskovala tudi mleko in pačilce ostro kaznovala.

Nov list v združevalnem smislu uredovan želi že dolgo in če dalje več razumnih slovenskih rodoljubov. Večkrat je bilo že tudi posvetovanje o

„orjašica“, da prosi gosodarja, naj mu jo podeli. Gosodar mu ustreže in Juri odide z orjašico pod pazduho domu. „Kurz um“ (tako se je Jernej mnogokrat izrazil) naš Juri leže spat in zaspi kot zaklan „Dobro“. Tukaj gospod Jernej puhne nekolikokrat dim iz svoje smodke. „Zjutraj“, nadaljuje, „moralo je biti krog 10 ure, probudi se Juri; tare si oči, ozira se, kakor da bi ne veroval lastnim očem. Ležal je oblečen na tleh tik postelje na volčjej koži. Kaj vraga, prične misliti, jaz sem moral snoci kacega se saboj privesti, da prenoči pri meni, ker ni imel ključa. Privzdigne glavo in pogleduje na posteljo; res, nekdo je pod odevtjivo. Ker se ne more domisliti kedo bi bil prišel z njim, vstane, privzdigne odevte, a glej čudo, v postelji je „orjaška steklenica, ki jo je iz gostilne se saboj prinesel. Imel je torej toliko uljudnosti, da je steklenici odstopil svojo posteljo sam pa na tleh ležal!“

Gospod Jernej je končal ter pričel se sam najprvi smejeti. Tudi ostalo društvo se je smijalo. Pek se je samega smeja, kar na stolici vrtel, tako da mu je všla mala kletev, koja se je pa vsled občega smeja preslišala.

(Dalje prih.)

tem, da bi ga izdajali, a treba je bilo čakati pravega trenutka. Poslednje dni je bil zopet razgovor o tem. Včera popoldne ob treh pa je bilo sklenjeno, naj list že danes izide in tako se je tudi zgodilo.

Da v taki naglici ni mogoče lista tako vrediti kakor današnje razmere zahtevajo, lahko vsak ume; a primorani smo bili prvi list že ta teden izdati.

Torej naj naši p. n. čitatelji in rodoljubi oprostite, ako ni vse tako, kakor bi želeli.

Predsednik družbe sv. C. in M. velečas, g. Tomo Zupan imenovan je veroučiteljem na ljubljanski višji gimnaziji.

Se slovenščino nočejo tukajšnji uradi nam vstreči. Javili smo v slovenščini, da hočemo izdati list, a c. k. glavarstvo nam tako-le odpíše:

No. 450

P.

An Herr Anton M. Obizzi, Buchdrucker
Hier

Ihre Anzeige de praes. 31. d. Mts. mit welcher sie zur h. ä. Kenntniss brachten, dass vom 7. d. Mts. angefangen jeden I e III. Donnerstag des Monats eine periodische Druckschrift unter dem Titel „Sloga“ in Görz erscheinen wird und dass Sie der verantwortliche Verleger und Redakteur derselben sein werden, sowie dass dieselbe in Ihrer Druckerei verlegt sein wird, wurde zur Kenntniss genommen.

K: K: Bezirkshauptmannschaft
Görz am 4. September 1893.
der k: k: Statthaltereirath.

Bosizio

Za nas goriške Slovence so res žalostni in vedno hujši časi!

Radodarec za „Slogine“ zavode, Alojzivišče in podružnici sv. Cirila in Metoda sprejemalo bode upravištvo našega lista ter jih potrjevalo v listu in odrajtovalo dotičnim blagajnikom.

Dr. Marani odvetnik v Gorici, bivši predsednik rajne Propatrijine podružnice v Gorici in sedaj mestni starešina dovolil si je nas v javni seji ozmirjati s pridevki; barbari in živina in vse to le vsled tega, da je spravil na dnevni red v starešinstveni seji solkansko zadevo. Rinnovamento bil je zaplenjen, ker mu je krepko odgovoril, vsled česar mu ne bomo odgovarjali. Najkrepkejši odgovor udobi, ako noben Slovec ne prestopi več praga v njegovo odvetniško pisarno.

Taki gospodje nas vedno dolžijo, da mi ljudstvo hujskamo, kar je pa ravno nasprotno; sami ga hujskajo, vznemirjajo in dražijo. Radi bi vedeli, kedo bi ostal pri tacih psovka hladnokrven in miren? Ali bi bil mogoča g. dr. Marani?

Soči smo povedali že v enem prejšnjih spisov, da ji ne bomo odgovarjali. Na nje opazko v zadnji številki glede inseratov upamo, da jej bode dovolj krepk odgovor število oglasov. Upamo, da bode občinstvo lahko sodilo, kedo pači javno mnenje.

Solkanska zadeva je še vedno v največji temi. Trije goriški mladeniči laške narodnosti (toljši slovenski odpadniki — op. stavca) objavijo, da na povratu iz Solkana so bili napadani od štirih slovencev. Preiskava se je prav ojstro vršila a do danes brez uspeha.

Res redek slučaj za naše izvrstne preiskovalce. Kaj bode s tem? Mi imamo natančneje podatke, a molčati moramo, da bi se že prva številka preveč ne priljubila državnemu pravniku.

Iz Kronberga. — 4. t. m. ob 1/2 7 sv: prinese tamošnji cerkvenik domu 6 kg. smodnika v vrečici, ki je bila malo strgana. Odloži vrečo, da si drugo poišče, a med tem poskusila sta 15 letni Peter Budin in 12 letni Štefan Vižin, kako smodnik zagori potleht razstresenimi zrnami. Nesreča je hotela, da je prišla iskra tudi do vreče. Smodnik zagori in poškoduje oba tako, da je Peter Budin še isti večer ob 11 uri nmril: Štefana Vižina prepeljali so v tukajšno bolnišnico usmiljenih bratov, kjer je v smrtni nevarnosti. Ali bi ne bilo bolje, ako bi se smodnik prenašal v plehnatih posodah?

Romarji. — Te dneve bilo je videti jako mnogo romarjev, ki so potovali na sv. Goro. Letos praznuje se 100-letnica, odkar je vlada zopet dovolila to Božjo pot. Pred namreč bil jo je prepovedal cesar Jožef II. in storil skorej vse urednosti prepeljati na bližnjo Kostanjevico; zato ima naše pobožno ljudstvo obiskovanje tih dveh svetišč v nekaki zvezi.

Mislilo se je gorej navedeno stoletnico slovesno praznovati in napraviti procesije od raznih strani, a vlada zabranila je vse enake obhode radi kolere.

Pobožno ljudstvo vendar obiskuje vsaki dan svetišče in posebno te dni k Marijinimu prazniku. Posebno krasno bilo je videti naše Istrane. Brežane in Brežanke, Berkiine in Berškice v svojej narodni noši. To pobožno ljudstvo je tudi narodno. Videl sem jih, kako so iskali kje udobijo trgovine se slovenskimi napisi in le tja noter se obračali, ter če tudi znado vsi laški vendar govorili so le slovenski. Naši nasprotniki razume se, da so se jim pasmehovali, a tako ljudstvo si želimo mi, da bode pobožno in narodno.

Niggl fotograf v Gorici pustil je tukaj le svojega delavca in odšel nekam na Nemško. Tako je prav. Nemci naj si služijo svoj kruh med Nemci, a mi Slovenci med Slovenci. V Gorici imamo slovenskega fotografa, ki je pa še do 17. t. m. pri voj. orožnih vajah, zato podpirajmo ga tim bolj ko se povrne.

Trozveza, kakor se zdi, se je vstrašila in pustila Italijo na cedilu glede laško-francoske zadeve v Ajgnes-Martes. Toliko v Berlinu kakor tudi na Dunaju izrekle so se vlade, da sedaj ni pravi čas, da bi se lasali, kar Italijo jako jezi, ker ni mislila, da ostane tako osremotjena in zdi se torej, da trozveza ne sloni na pravih temeljih. Kar se je Italiji sedaj prepetilo, zgoditi se zna drug dan Avstriji. Žalosten spomin na Budimpešto!

Mornarska moč ruska naznanja, da se poda 17. prihodnjega oktobra pred Tolon. Dimonstriralo se bode gotovo in italijanska vročekrvnost bode se zagotovo tudi ohladila.

Listi blažene Italije hočejo na vso silo priti do vojske s Francijo. „Mattino“, ki izhaja v Napoli, prinesel je neki dopis, s kojim črni na moč to velevlast: Hoče imeti vojništvo na francoski meji in povzdiguje kralja in trozvezo z živio klici, ter vidi Francijo že razmesarjeno, med tem ko ona nima priprave za vojno. Vojaške založnice so prazne, topiči nimajo potrebnih konj in „bersaljeri“ nimajo do sedaj še novih pušk!

Prva slovenska tiskarna — Ant. M. Obizzi — v Gorici izdala bode za novo leto „županstveni vestnik“ kojemu bode pridjan koledar za l. 1894, za to podjetje treba je pa pomoči vsih županstev. Podpisani bode jako hvaležen, ako se oglasijo vsa županstva naše dežele ter naznanijo ime župana, starašini in tajnika — šolske cerkvene in druge oblasti — društva — društvena zastopstva — tvornice in katerikoli druge zavode. „Županstveni vestnik“ za našo deželo je jako potreben in podpisani nadeja se, do brega uspeha. Cena mu bode s pošto vred samih 45 kr.

Narodni skladni koledar naše tiskarne pričelo se je tiskati in bode gotov z koncem meseca novembra. Naši odjemniki dobijo ga, kakor navadno, brezplačno.

Preden smo naš list sestavili in izdali, začelo se je nam podtikati, da smo ga ustanovili proti velečastitemu gospodu dr. Gregorčiču, našemu državnemu poslancu. To ni res. Naš program v „vabilu“ je dovolj jasen!

Tarifa za prevožčke

Opazili smo, da mnogokrat morajo plačati naši ljudje iz dežele mnogo preveč za razne malenkostne voznine. Da ne bodo oškodovani naši naročniki, namenili smo tukaj vsa stvar pojasniti.

Prevožčki imajo odločene prostore in sicer: Na Travniku, na Kornu, v „Gosposki ulici“ (blizu „treh kron“) v „Šolski ulici“, na „Stolnem trgu“ v ulici „Stare pošte“, v ulici Alvarez in ob praznikih v „Tržni ulici“ in v ulici za vojašnico.

Računiti smejo po mestu z enim konjem:

- 1) Za vožnjo en četert ure 25 kr.
- 2) „ „ pol ure 50 „
- 3) „ „ tri četert ure 75 „
- 4) „ „ eno uro 1.00 gl.
- 5) Za vsak naslednji črtit 20 „
- 6) Za en prostor v omnibusu na postajo izuzemši vožnjo k prvemu vlaku zjutraj 15 kr.
- 7) Za en prostor v omnibusu k prvemu vlaku 20 kr.
- 8) Za eno pot na postajo s prevožčekom trag in natrag čez dan, 40 kr.
- 9) Enako k vlakom zvečer 50 „
- 10) Vožnja izvan urnika po noči in k prvemu vlaku zjutraj 1 gl.

Za okolico:

- 1) V Št. Peter, Stračice, na novo pokopališče in na Kampanjuco 50 kr.
- 2) Do broda z barko 60 „
- 3) V Solkan, Štandrež in k. Bajti 70 „

- 4) V Podgoro in Pevmo pa 75 „
- 5) V Panovec do vojaškega strelišča 1 gl.
- 6) V Mirno (do mostu) Gajšovico, Vertojbo in Ločnik pa 1 gl. 10 kr.
- 7) Povsod se lahko stoji 10 minut, a za vsak četert nad 10 minut se mora doplačati 20 kr. Vsak pričeti četert ure zaračuni se za celega.

Noč se prične računiti oni čas ko se prižgejo po mestu svetilnice in plača se za vsak četert 5 kr. več. Za vsak zaboj je plačati s prevoščekom ali omnibusom 10 kr, a ročni kovčegi so prosti. Ako se tudi ne vozi na povratku plačati se mora cela voznina. Mitnico mora vselej plačati prevožček sam.

Tarifa postrežčkov

Enako se godi tudi glede postrežčkov. V Gorici imamo več družeb, ki opravljajo javno postreštva in sicer tako, da voditelj vsake družbe položi pri mestnem županstvu varščino ter si najme poleg sebe tudi druge delavce. Sam vdobi na pokrivalo št. 1 a drugi njegovim delavci 2., 3, itd. Da se razločuje družba od družbe udobi tudi vsaka družba druge barve obšitke zato, da smo gotovi, komu smo izročili, treba si je vselej zapomniti številko in barvo obšitka n. pr. št. 4 z rumenim obšitkom. Odločene imajo tudi trge, kjer čakajo. Do sedaj so: Pred nadškofijo, na Travniku, na Ribskem trgu, na Stolnem trgu in v Gledališki ulici. Da se bodo vedeli naši bralci bolje ravnati povemo da postrežčki pred nadškofijo in na Stolnem trgu zaznamovari so z ruderčimi obšitki ker to je vse ena družba; na Ribskem trgu se zelenimi, na Travniku s plavimi in v Gledališki ulici z rumenimi.

Računiti smedo od moža s košem ali brez koša in težo do 15 Kg.

1) po mestu	10 kr.
2) na postajo	20 „
3) do Sočniga mostu	20 „
4) „ mitnice na Solkanski cesti	20 „
5) V Šentpeter	30 „
6) „ Štandrež	40 „
7) „ Stračice	30 „
8) „ Podgoro	30 „
9) „ Solkan	40 „
10) „ Pevmo	30 „

En postrežček z ročnim vozičkom in težo do 100 Kg.

1) po mestu	20 kr.
2) na postajo	40 „
3) k Sočinmu mostu	40 „
4) do mitnice na Solkanski cesti	40 „
5) v Šentpeter	50 „
6) „ Štandrež	50 „
7) „ Stračice	50 „
8) „ Podgora	60 „
9) „ Solkan	60 „
10) „ Pevma	60 „

Postrežčeku za nedoločen čas ali za pot v kraje tukaj nedoločene je plačati, ako je s košem ali brez koša za vsako uro 20 kr. za postrežbo z ročnim vozičkom 30 kr na uro.

Za bremena težje kot za ročni voziček za vsakih 100 Kg.

1) po mestu	20 kr.
2) na postajo	30 „
3) k Sočinmu mostu	30 „
4) do mitnice na Solkanski cesti	30 „
5) v Šentpeter	50 „
6) „ Štandrež	50 „
7) „ Stračice	50 „
8) „ Podgora	50 „
9) „ Solkan	50 „
10) „ Pevmo	50 „

Za prekladanje hišnih oprav od moža 2 gl. na dan ali 30 kr. od ure. Imeti morajo za to vse potrebne priprave. Ako nimajo priprav pa 1.50 gl. na dan od moža ali 20 kr. od ure.

Za dela nezapopadene v tem ceniku treba se je vselej pogoditi z voditeljem družbe.

Za preselitev glasovirja v mestu plača se 2 gl.

G. E. Klavžarja priročni zakonik za pokneženo grofijo Goriško in Gradiško dobi se po znizani ceni elegantno v platnu vezan po 1.— gld. in mehko pa po 70 kr. v prvi slov. tiskarni — Anton m. Obizzi — v Gorici. Ta zakonik je priporočan s to-le

Okrožnico

Št. 3028/1892

„Priročni zakonik za pokneženo grofijo Goriško in Gradiško“ je naslov knjigi, ktero je izdal deželni uradnik g. E. Klavžar in ktera obsega med drugim na 436 straneh občinski red in volilnik za občine na Goriškem, postavo zastran skladanja stroškov za cerkve in duhovnijsko postavo od i. 1863 in vse dotične starejše določbe, vse cestne postave, postavo zastran varstva poljskega blaga, zastran rabe, napeljavanja in odvracanja vód, postavo zastran pos-

peševanja ribištva po sladkih vodah, zastran varstva kmetijstvu koristnih ptičev in druge kmetijske postave, postavo o pogozdenji Krasa, volilni red za trgovinsko zbornico v Gorici, vse šolske postave itd. —

Knjiga je lepo urejena, da se s pomočjo kronološkega in abecednega kazala najde vsaka postava.

Ker vstreza ta knjiga prav živi potrebi vseh županov in drugih avtonomnih oblastev in nič manj ne tudi upravnim uradnikom, učiteljem občinskim zastopnikom in vsem tistim razumnim posestnikom in obrtnikom, kateri se kaj brigajo za javne zadeve, priporoča jo deželni odbor v javnem interesu prav toplo vsem dotičnim krogom in vabi zlasti slavna županstva, da tudi od svoje strani pospešujejo njeno razširjenje.

„Priložni zakonik“ stane melko vezan 1 gld. 20 kr., elegantno v platno vezan pa 1 gld. 60 kr. *) in se dobiva pri izdajatelju g. E. Klavžarju in pri tiskarju Ant. M. Obizzi-ju, ktera sta pogodivši se s knjigotržcem Sp. Skerptom, na svoj račun prevzela založništvo.

Naročila se pošiljajo najprilježne in najceneje po poštnih nakaznicah.

Deželni odbor v Gorici

dne 3. maja 1892.

Deželni glavar:

CORONINI.

*) sedaj kakor gori rečno po znižani ceni 1. gld. in 70. kr.

Svoji k svojim!

To načelo moralo bi veljati enako kot velja med družimi narodi. V vsem bi se ga morali vsi držati in da spolnujemo narodno dolžnost, namenili smo se tudi mi sprejemati v naš list oglase edino ad Slovencev. Našemu narodu naj bode imenik tukajšnjih narodnih trgovcev in obrtnikov in javljamo, da sprejmemo tudi iz drugih krajev oglase, a le takrat, ko bodemo prepričani, da so od naših in za naše, drugače pa ne. Nikakor ne sprejmemo oglasov od ptujih nam nepoznanih tvrdk, a da bi mi toliko grešili, da bi sprejemali celo oglase v drugih jezicih, bilo bi nam to neodpušljiv greh.

Vsi oni, ki oglašajo v našem listu so nam ali našim sotrudnikom poznani ljudje in vemo, da izpolnjujejo dolžnosti do našega naroda. Vsled tega predrzujemo se pozivljati celi slovenski narod, naj spolnuje tudi on svojo dolžnost da njib. Ako bi se kedo narodu izneveril, bodemo mi prvi, koji ostavimo oglas, in objavimo, da tacega ni treba podpirati, ker ako on nima dolžnosti do naroda, tudi narod ni njemu dolžan. Tako upamo, da bodemo najlojze zvrševali geslo „svoji k svojim“ in upamo, da vsled tega smemo priporočati vse naslednje gospode:

Vočarnica **Jerneja Kopača** v Gorici,
Solčanska cesta št. 9.

Priporoča veččastiti duhovščini, cerkvenim oskrbnikštvam ter slavnemu občinstvu pristne ter garantirane sveče iz čebelnega vosku in sveče nižjih vrst za pogrebe. Nakupuje med in surovi vosek. Cene primerne in jako točna postrežba.

Martin Poveraj

trgovec in krojač na Travniku poleg vojašnice, prodaja narejeno obleko in blago za možko obleko ter naredi obleko po meri. Cene primerne z blagom in ne boji se nobenega tekmovanja ptujih tvrdk.

G. Likar

v Semeniški ulici h. št. 10

prodaja šolske in mašne knjige, sv. podobe, tiskovine za duhovnije in županije, papir in vsakovrstne šolske in pisarske potrebščine po najnižjih cenah.

Anton Urbančič

trgovec z drobnino in tkanino v

Raštelu št. 20

prodaja tkanino za možke in ženske obleke ter razno drobnino, ki je k temu potrebna. Vreden je posebne podpore, ker drži se tudi on načela „Svoji k svojim“ in naročuje blago le od slovenskih tvrdk. Cene po mogočnosti nizke in primerne k blagu ter ne upraša se nobenega več kot za kolikor se misli prodati, zato odpade skorej vsako pogajanje.

Karol Drašček,

pek na bregu Korna št. 4 ima vsak dan dvakrat sveži kruh. Podružnico ima tudi v Semeniški ulici. Njegov kruh je po primerno nizkih cenah in vedno zdrava jed. Kdor hoče pošilja mu ga tudi v stanovanje.

Ant. Fon

klobučar in gostilničar v Semeniški ulici ima bogato zalogo raznovrstnih klobukov in toči v svoji krčmi pristna domača vina ter postreže tudi z jako okusnimi jedili. Postrežba in cene jako solidne.

Franc Povšič

mizar na Šentpeterski cesti št. 9. priporoča se slavnemu občinstvu za razna mizarska dela.

Josip Hvala

Via ponte nuovo št. 12.

ima zalogo raznovrstnega lesa za zgradbe in druge mizarske potrebe.

Bajt Ivan

krojač v ulici Treh kraljev (Via tre re) priporoča se slavnemu občinstvu in še posebej veččastiti duhovščini v blagovoljno podporo.

Karol Makuc

v Rabatišču št. 20 voditelj izdelovalnice vinskega octa. Andreja Makuca priporoča se vsim Slovincem. Izdeluje edino le vinski jesek, ki je jako okusen in zdravju neškodljiv. Kedor se enkrat prepriča o dobroti tega octa gotovo se ne bode nikdar več posluževal jesihov napravljenih z raznimi esencami. Cene jako zmerne.

UČENKE

sprejme v stanovanje gospa Karolina Makuc na Franc-Josipovi cesti. (Corso Francesco Giuseppe) št. 38 III. nadstropje. Zagotavlja zdravo stanovanje in hrano ter materinsko skrb.

Ivan Howanski

čevljar v Gledališki ulici št. 15

priporoča se in zagotavlja jako solidno postrežbo. Cene jako nizke primeroma k blagu, a nikakor naj se ne primerja s tvorniškim blagom, ki je malenkost ceneje, a več kot polovico slabeje.

Anton Jerkič

fotograf v ulici sv. Klare št. 5 v vrtu izdeluje vsa v njegovo stroko spadajoča dela. Fotografuje z nova, posnema po starih neskaženih fotografijah in tudi povečuje, ako je potreba. Cene primeroma k delu jako nizke. Za dobro izvršitev jamči.

Saunig & Dekleva

v Nunski ulici št. 16.

Edina slovenska zaloga dvokoles (biciklov) in raznih šivalnih strojev in lovskih pušk. Sprejemata v popravilo dvokolesa in vse druge stroje. Prodajata in izvršujeta vsa dela gotovo ceneje nego naši nasprotniki; zato podpirajmo jih!

Ivan Dekleva

veletržec z vinom v Gorici ima v svojih založnicah vedno na izbiro vsakovrstna domača vina, bela in črna istrijska ter bela dalmatinska. Pisarnica se nahaja v Magistratni ulici. Prodaja na debelo.

Zaloga Vrhuškega piva

pod vodstvom Joška Rovana v Rabatišči št. 18. prodaja pivo v sodčkih in steklenicah. Ne boji se konkurence ne glede cen in ne glede dobrote piva. Steklenice so napolnjene že v pivovarni na Vrhniki, za kar se rabi le dobro uležano pivo.

Černigoj Jožef,

edini slovenski stolar v Gorici v ulici Morelli št. 31 priporoča se slavnemu občinstvu. Izdeluje nove stolice ter popravlja tudi stare in se ne boji nikake konkurence.

Kavarna

„Alla Fortuna“ na Starem trgu (Piazza St. Antonio) priporoča se Slovincem za obilno obiskovanje.

Gostilna „Kikeriki“

v Nunski ulici, lastnina Štefana Kofola, toči jako izvrstna domača vina. Dole se tudi vsak čas gorke in mrzle jedi. Cene zmerne, postrežba snažna in primerna.

Anton Kuštrin

v Gosposki ulici v Lisjakovi hiši prodaja razno jestvilno blago. Priporočamo ga vsim, ker vemo, da prodaja dobro blago na drobno in na debelo po jako zmernih cenah.

Andrej Čermelj

na trgu Koren št. 10 ima štacuno jestvilnega blaga ter skrbi, da ceno in dobro postreže. Slovenci ne pozabite nanj in obiščite ga, ko kaj rabite.

Peter Drašček

v Stolni ulici št. 2 ima bogato založeno štacuno jestvin ter poleg tega prodaja tudi razno tabačno blago. Skrbi, da postreže se svežim blagom. (On prodaj tudi naš list).

Bizjak Franc,

gostilničar pri Orlu v ulici sv. Ivana št. 6 priporoča se slavnemu občinstvu. Toči prava domača vina ter postreže z okusnimi jedili. Ima prenočišča in hlev za živino.

Novič Franc,

krojač v ulici sv. Klare št. 6 izvršuje razna naročena dela in prodaja narejeno obleko po jako zmernih cenah.

Nesnažen dimnik, nevarnost ognja.

Priporočamo vsled tega domačega dimnikarja **Bartolo Ferdinanda** na Stolnem trgu št. 7/II, ki izvršuje vsa v njegovo stroko spadajoča dela za primerno ceno.

Cjan Ivan,

krojač v Nunski ulici, št. 13, vreden je tudi podpore vsih Slovencev, ker izdeluje natančno in po primernih cenah.

Blaž Špacapan

v Robatišču, št. 5, priporoča svojo gostilno. Toči le edina pristna domača vina po zmernih cenah.

Peter Birsa

„Corte Caraveggia“ toči izvrstna domača vina kakor njegov oče v Rifenbergu in postreže tudi s hrano. Ima tudi hlev za živino.

Živec Alojz,

ključavničar v Robatišču št. 23, priporoča se za dela v njegovo stroko spadajoča. Izvršuje dobro in ceno.

Anton Cotič pek

v ulici Dogana št. 4.

priporoča slavnemu občinstvu svojo pekarijo. Postreže kolikor mogoče ceno in točno.

Prva slovenska tiskarna

ANT. M. OBIZZI

v Gorici, za mesnicami šte. 22

v lastni hiši

urejena je po najnovejših zahtevah tiskarske obrti. Je povsem nova zategadelj se ne boji nobene konkurence.

Prva slovenska tiskarna

izdeluje vse tiskovine za duhovske, županske, šolske, c. kr. in druge urade; dalje za odvetnike, trgovce in obrtnike, za družva in zasebnike, kakor: posetnice ali vizitnice, voščilne in poročne liste, naznana, osmrtnice in drugo.

Cene so zmerne — izdelki kolikor mogoče ukusno opravljeni.

Kolikor bolje bo delovala tiskarna, toliko bolj se bode razvijal naš časopis

„SLOGA“

Priporočevaje svoje podjetje vsem gg. prijateljem, znancem in čitateljem, bilježim se

se spoštovanjem in udanostjo
ANT. M. OBIZZI

tiskar in odgovorni urednik

„SLOGA“